

ROZHODNUTÍ

Kárný senát Nejvyššího správního soudu jakožto soudu kárného složený z předsedy senátu JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., členů JUDr. Tomáše Durdíka a JUDr. Tomáše Uldricha a přísedících Mgr. Tani Dočekalové, JUDr. Ing. Ondřeje Lichnovského a prof. JUDr. Aleny Mackové, Ph.D., projednal v ústním jednání dne 22. 5. 2024 kárný návrh ze dne 18. 1. 2024 kárného navrhovatele: **předseda Okresního soudu v Chomutově**, se sídlem Na Příkopech 663, Chomutov, proti kárně obviněnému: **JUDr. Petr Vaněk, soudce Okresního soudu v Chomutově**, a rozhodl

t a k t o :

Podle § 314r odst. 4 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), přiměřeně aplikovaného v kárném řízení dle § 25 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů,

se schvaluje dohoda o vině a kárném opatření,

kteřá byla uzavřena v sídle Okresního soudu v Chomutově dne 15. 4. 2024 mezi kárným navrhovatelem, předsedou Okresního soudu v Chomutově Mgr. Martinem Šámalem, a kárně obviněným soudcem Okresního soudu v Chomutově JUDr. Petrem Vaňkem, a potvrzena stranami na ústním jednání dne 22. 5. 2024,

a

JUDr. Petr Vaněk,

nar. x,

soudce Okresního soudu v Chomutově,

se uznává vinným

podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů,

ž e

I. způsobil nedůvodné průtahy v celkem 2 věcech vedených u Okresního soudu v Chomutově, konkrétně

a) sp. zn. 29 T 86/2022, průtahy od 11. 7. 2022 do 31. 10. 2023

b) sp. zn. 29 T 115/2022, průtahy od 16. 9. 2022 do 27. 10. 2023

II. ve věci vedené u Okresního soudu v Chomutově pod sp. zn. 40 Nt 122/2023 způsobil zkrácení základního práva na obhajobu obviněného tím, že dne 29. 7. 2023 poté, co mu v 16:12 hodin byl doručen spolu se spisovým materiálem návrh na vzetí do vazby, nerespektoval § 36 odst. 3 trestního řádu a nutnou obhajobu obviněného, kterému sice formálně byl ustanoven obhájce, ale ten nebyl jmenovaným soudcem držícím dosah pro přípravné řízení jakýmkoliv způsobem reálně vyrozuměn o tom, že se bude konat vazební zasedání, v němž bude rozhodováno o návrhu na vzetí do vazby, když skutečnost, že obhájce nebyl řádně vyrozuměn o svém ustanovení, je zmíněna již v podaném návrhu na vzetí do vazby. V důsledku toho došlo k porušení základního práva na obhajobu obviněného, současně k nezákonnému rozhodnutí soudce o vazbě, což bylo napraveno až usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 9. 2023, čj. 7 To 277/2023-37, který usnesení o vazbě zrušil a obviněného z vazby propustil. Obviněný tak strávil na základě porušení práva na obhajobu nezákonně ve vazbě dobu nejméně 46 dnů, 17 hodin a 5 minut od ukončení vazebního zasedání do propuštění obviněného, ke kterému došlo dne 14. 9. 2023 ve 12:15 hodin.

t e d y

zaviněně porušil povinnosti soudce, nerozhodoval v přiměřených lhůtách bez průtahů a nevykonával svědomitě svoji funkci, čímž ohrozil důvěru ve spravedlivé rozhodování soudů (§ 79 odst. 1 a § 80 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích).

T í m s p á c h a l k á r n é p r o v i n ě n í

podle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích

a z a t o s e m u u k l á d á

podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona o soudech a soudcích kárné opatření

s n í ž e n í p l a t u o 1 5 % n a d o b u 6 m ě s í c ů .

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh kárného řízení

[1] Předseda Okresního soudu v Chomutově (dále též „navrhovatel“) podal dne 19. 1. 2024 podle § 8 odst. 2 písm. g) zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů (dále též „kárný zákon“) k Nejvyššímu správnímu soudu jakožto soudu kárnému návrh datovaný dnem 18. 1. 2024 na zahájení kárného řízení

proti soudci tohoto soudu JUDr. Petrovi Vaňkovi (dále též „kárně obviněný“ nebo „soudce“). Obvinil jej ve smyslu § 86 a § 87 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), že jednáním uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí zaviněně porušil povinnosti soudce a dopustil se kárného provinění.

[2] K jednání specifikovanému v bodě I. navrhovatel uvedl, že v rámci dohledové a kontrolní činnosti zjistil, že ve věci sp. zn. 29 T 86/2022 je spis (i dle systému ISAS) od 11. 7. 2022, kdy došla věc soudu, bez úkonu. Až dne 31. 10. 2023 bylo nařízeno hlavní líčení na den 21. 2. 2024; žádost o prodloužení lhůty k provedení prvního úkonu nebyla podána. Obdobně je tomu ve věci sp. zn. 29 T 115/2022 (ta soudu došla 16. 9. 2022, hlavní líčení bylo nařízeno dne 27. 10. 2023 na den 23. 1. 2024). Podle navrhovatele kárně obviněný nečinností v uvedených věcech způsobil nedůvodné průtahy, čímž byl porušen přinejmenším § 79 odst. 1 zákona o soudech a soudcích a § 2 odst. 4 trestního řádu. Kárně obviněný nedůvodné průtahy uznal při projednání s navrhovatelem. K jednání uvedenému v bodě II. pak navrhovatel uvedl, že po seznámení se s odůvodněním usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem čj. 7 To 277/2023-37, provedl kontrolu spisu sp. zn. 40 Nt 122/2023. Dále shrnul skutečnosti plynoucí z toho spisu, a především odkázal na odůvodnění shora označeného usnesení krajského soudu. Zdůraznil, že sice lze konat výslech obviněného (vazební zasedání) v nepřítomnosti obhájce, avšak pouze za předpokladu, že ten o takových úkonech věděl, což se však v daném případě nenastalo. Obhájce nedostal žádný prostor zúčastnit se vazebního zasedání. Nebyly shledány žádné okolnosti, které by bránily řádně obhájce informovat o jeho konání. Konání vazebního zasedání bylo možné odložit na pozdější hodinu či na další den s cílem pokusit se obhájce kontaktovat a umožnit mu účast (lhůta pro rozhodnutí o návrhu na vzetí do vazby by uplynula až 30. 7. 2023 v 16:12 hodin). Nebyl tak důvod konat vazební zasedání 32 minut po doručení návrhu na vzetí do vazby soudu. Došlo tak k zásadnímu porušení práva na obhajobu obviněného. Kárně obviněnému nic nebránilo, pokud chtěl rozhodnout o podaném návrhu, ustanovit obhájce jiného, čímž by dostal práva obviněného na obhajobu. Tímto jednáním kárně obviněný podle navrhovatele taktéž zaviněně porušil své povinnosti, čímž ohrozil důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů. Dodal, že kárně obviněný své pochybení i ve vztahu i k tomuto bodu uznal.

[3] K osobě kárně obviněného navrhovatel připomněl, že byl s účinností od 1. 12. 2003 jmenován soudcem Okresního soudu v Chomutově. Ve zdůvodnění zájmu o vstup do justice uvedl, že po 13 letech působení v advokacii a s ohledem na své povahové vlastnosti dospěl k přesvědčení, že by jeho povahovému založení odpovídala více práce v justici. U Okresního soudu v Chomutově je po celou dobu výkonu funkce zařazen na úseku trestním. Je mu aktuálně svěřena běžná agenda T a agenda specializovaná na korupci veřejných činitelů, při veřejných zakázkách, veřejných soutěžích a dražbách. Dne 12. 5. 2008 kárně obviněný podal žádost o přeložení k výkonu funkce soudce k Okresnímu soudu v Mělníku, které však ministr spravedlnosti nevyhověl. Kárně obviněný nebyl nikdy kárně postižen a nebyla mu nikdy udělena výtka. Jako kárné opatření navrhovatel navrhl snížení platu o 5 % na dobu 3 měsíců.

[4] Ve vyjádření ke kárnému návrhu kárně obviněný připustil, že ve věcech označených pod bodem I. skutečně způsobil průtahy po dobu, která je v návrhu uvedena. Za to pociťuje odpovědnost a nelze odestát jeho liknavost spočívající v nepodání žádosti o prodloužení

lhůty k prvnímu úkonu. Pouze v obecné rovině k tomu poznamenal, že oba spisy jsou poměrně obsáhlé a vyžadují podrobnou a důkladnou přípravu k nařízení hlavního líčení. Nepovažoval za morální zatěžovat kancelář úkony zbytečnými (jiný způsob nežli projednání v hlavním líčení, zde nepřicházel v úvahu). U tohoto bodu návrhu vinu pociťuje a míru jeho zavinění ponechal na kárném soudu. Svůj vztah k bodu II. návrhu pak označil za ambivalentní s tím, že osobní stanovisko nemá ještě zcela vycizelované. Výslovně uvedl, že kárnému senátu rozhodování o vině v tomto bodě nezávidí. Z úkonů, které ve věci učinil, není porušení zákonných ustanovení patrné. Při vazebním zasedání byl obviněnému dán dostatečný prostor k uvedení veškerých skutečností rozhodných pro posouzení existence vazebních důvodů. Za účasti obhájce způsob obhajoby obviněného nebyl odlišný od obhajoby v době vzetí do vazby. Současně v rámci vazebního zasedání byly zjišťovány i všechny důležité skutečnosti k osobě obviněného a rovněž skutečnosti, které rozhodnutí mohou determinovat ve prospěch institutů vazbu nahrazujících. Ani u těch následnou aktivitou obhájce nedošlo k posunu. Kárně obviněný ještě dodal, že by k oběma bodům návrhu mohl uvádět argumenty v jeho prospěch (např. výkonnost v rozhodné době, počty vyřízených věcí, práci na věcech starších) či judikaturu Ústavního soudu zabývající se porušením práva na obhajobu. K tomu podle něj kárný senát bude jistě přihlížet a vyžádá si podklady z jiných zdrojů. Závěrem zmínil svůj předpoklad, že pokud by kárný senát dospěl k závěru, že se u jednání pod bodem II. o kárné provinění nejedná či jde o provinění v mírnější intenzitě, volil by postup dle § 314p odst. 3, resp. § 314r odst. 2, odst. 3 trestního řádu.

[5] Kárný navrhovatel následně kárnému soudu v dané věci předložil dohodu o vině a kárném opatření uzavřenou dne 14. 3. 2024, v níž se s kárně obviněným dohodl na uložení kárného opatření snížení platu o 5 % na dobu 3 měsíců. Vzhledem k tomu, že kárnému soudu při předběžném posouzení dohody vyvstaly pochybnosti o tom, zda není sjednané kárné opatření nepřiměřeně mírné, a to výrazně, přestřel toto předběžné hodnocení stranám (sdělení předsedy kárného senátu ze dne 3. 4. 2024, čj. 13 Kss 2/2024-48). Kárný soud stranám vysvětlil, že tento jeho předběžný náhled se odvíjí nejen od okolností dané věci (zejm. více skutků, délka nezákonné vazby, nejde o vazbu tzv. přesezenou), ale též od aktuální rozhodovací praxe kárného soudu a kárných opatření ukládaných v obdobných věcech.

[6] V návaznosti na to pak navrhovatel předložil kárnému soudu novou dohodu o vině a kárném opatření, kterou uzavřel s kárně obviněným dne 15. 4. 2024. Součástí této dohody je dohodnuté kárné opatření snížení platu o 15 % na dobu 6 měsíců. Kárně obviněný v dohodě prohlašuje, že se jednání vymezeného ve výroku tohoto rozhodnutí dopustil, je mu zřejmé, co tvoří podstatu vytýkaných skutků a že tyto skutky představují kárné provinění. Podle navrhovatele zjištěné skutečnosti odůvodňují závěr, že se kárně obviněný uvedených jednání dopustil.

[7] Při jednání u kárného soudu konaném dne 22. 5. 2024 navrhovatel odkázal na kárný návrh a předloženou dohodu. Připomněl, že u kárně obviněného se jedná o jeho první pochybení takové povahy. Mimo jiné pak dodal, že u kárně obviněného došlo k významnému pozitivnímu posunu v počtu nevyřízených věcí. Upravenou dohodu považuje kárný navrhovatel za souladnou s existující rozhodovací praxí kárného soudu. Kárně obviněný při jednání u kárného soudu předně ve vztahu k jednání vymezenému v bodě I. návrhu poukázal na to, že se jednalo o dobu covidovou, v níž byla v určité míře

omezená možnost projednávání věcí. Poukázal na složitost obou věcí; současně však dodal, že zde svoji odpovědnost jednoznačně cítí. Ve vztahu k jednání vymezenému pod bodem II. návrhu pak uvedl, že souhlasil s dohodnou, neboť se domníval, že věc se tím urychlí. Tento (druhý) skutek bral v kontextu skutku prvního. Stále je nicméně ochoten odpovědnost přijmout i v tomto bodě.

II. Hodnocení kárného soudu

[8] Kárný soud úvodem předesílá, že nevyvstaly žádné pochybnosti o zachování subjektivní ani objektivní lhůty k podání kárného návrhu (§ 9 odst. 1 kárného zákona). Dále, že vymezení skutku v návrhu a v dohodě o vině a kárném opatření nebylo mezi stranami sporné a odpovídá obsahu spisu a předložených podkladů. S ohledem na to kárný senát neprováděl dokazování ohledně průběhu vytýkaného jednání (§ 314q odst. 5 trestního řádu ve spojení s § 25 kárného zákona) a přistoupil k posouzení návrhu na schválení dohody o vině a kárném opatření. Pro úplnost lze dodat, že tomuto posouzení nebrání ani to, že při sjednávání dohody neměl kárně obviněný obhájce (již na počátku řízení byl poučen o právu zvolit si jej a tohoto práva nevyužil).

[9] Ve shodě se svou předchozí rozhodovací praxí kárný soud dále uvádí, že možnost uzavřít dohodu o vině a kárném opatření považuje za vhodné vyústění kárného řízení, protože jde o projev žádoucí sebereflexe na straně kárně obviněného soudce (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako kárného soudu ze dne 15. 4. 2019 čj. 11 Kss 8/2018-199, ve věci *Miklova*). Především v případech, kdy je kárným navrhovatelem předseda soudu, u něhož kárně obviněný soudce působí, sjednání a uzavření dohody o vině a kárném opatření posouvá vztah kárného navrhovatele a kárně obviněného do roviny spolupráce namísto konfliktu proti sobě stojících stran řízení. To zajisté přispěje k lepší atmosféře na pracovišti a umožní to vedení soudu lépe pracovat s kárně obviněným soudcem na odstranění nedostatků, jež jsou předmětem kárného návrhu (např. rozhodnutí kárného soudu ze dne 10. 6. 2019 čj. 11 Kss 2/2019-51, ve věci *Parolek*).

[10] Kárný soud proto hodnotil podmínky pro schválení dohody o vině a kárném opatření stanovené trestním řádem. Soud nemůže podle § 314r odst. 2 trestního řádu dohodu schválit mimo jiné tehdy, pokud je nesprávná, což zahrnuje i situaci, že je v rozporu se zákonem (viz rozhodnutí ve věci *Miklova*). Podle § 175a odst. 1 trestního řádu lze o dohodě o vině a trestu jednat jen tehdy, jestliže výsledky vyšetřování dostatečně prokazují závěr, že se skutek stal, že je trestným činem a že jej spáchal obviněný. Při přiměřené aplikaci těchto ustanovení na základě § 25 kárného zákona tedy musí z dosud zajištěných podkladů vyplývat, že se stal skutek, tento skutek je kárným proviněním, a že jej spáchal kárně obviněný. Jak v nynější věci vyplývá již ze shora uvedeného, není zde pochyb o tom, že se skutek stal a spáchal jej kárně obviněný. Proto se kárný senát dále zabýval otázkou, zda v kárném návrhu uvedené skutky dosahují intenzity kárného provinění. Pokud by totiž vytýkané skutky nebyly kárným proviněním, nebylo by možné dohodu o vině a kárném opatření schválit.

[11] Kárně obviněnému je (v případě skutků uvedených pod bodem I.) předně vytýkáno jednání spočívající v průtahích v řízení. Z ustálené judikatury kárných senátů vyplývá, že průtahy v řízení lze považovat za kárné provinění v případě, že dosahují určité intenzity. Ta

může spočívat jak v jejich množství, tak v jejich rozsahu (délce). Zde je třeba připomenout, že kárný soud opakovaně konstatoval, že průtahy v řízení nejsou žádným „kavalérským deliktem“, na nějž by měl kárný soud pohlížet shovívavě. Právě naopak, kárný soud je obecně vnímá jako závažné kárné provinění. Co se týče délky průtahů, tak nelze stanovit obecně platnou a neměnnou časovou hranici nečinnosti, od níž by bylo již možné dovozovat intenzitu kárné odpovědnosti soudce. Vždy jde o časovou hranici orientační, která může být oběma směry korigována s ohledem na konkrétní charakteristiky posuzovaného případu. Stanovení referenční doby pro jednotlivé úkony je totiž v konečném důsledku toliko nástrojem, jak případně zjištěnou nečinnost objektivizovat. Kárný soud obvykle orientačně vychází z referenční doby pro jednotlivé úkony mířící k rozhodnutí věci samé v délce tří měsíců (rozhodnutí kárného soudu ze dne 13. 9. 2022, čj. 16 Kss 6/2021-129, ve věci *Buštová*, bod 35, či ze dne 17. 10. 2023, čj. 16 Kss 2/2023-64, ve věci *Novotná*, bod 10). Přestože uvedená judikatura zdůrazňuje, že posuzování průtahů je velmi individuální (zejména se zřetelem na konkrétní předmět trestního řízení, na procesní fázi, ve které se řízení nacházelo, jakož i na konkrétní okolnosti, které ve věci nastaly), je i v tomto kontextu v nynější věci zřejmé, že v případě kárně obviněného došlo k překročení této referenční hranice výrazně (ostatně sám kárně obviněný ve vztahu k tomuto bodu návrhu si je průtahů vědom a připouští svoji liknavost). Přestože jde o průtahy pouze ve dvou věcech, je třeba konstatovat, že délka nečinnosti kárně obviněného představuje zaviněné průtahy, na které je nutno pohlížet jako na závažné porušení povinností soudce dosahující intenzity kárného provinění (k tom srov. např. rozhodnutí kárného soudu ze dne 11. 10. 2021, čj. 11 Kss 3/2021-79, ve věci *Benda*). Soud proto dospěl k závěru, že skutky, tak jak jsou popsány ve skutkové větě pod bodem I. tohoto rozhodnutí, intenzity kárného provinění dosahují.

[12] Dále je kárně obviněnému vytýkáno, že v rozporu s trestním řádem zkrátil základní právo obviněného na obhajobu a rozhodl o jeho vzetí do vazby, přestože obhájce nebyl o vazebním zasedání řádně vyrozuměn, což vedlo k nezákonnému omezení osobní svobody obviněného na dobu nejméně 46 dnů. Kárná provinění spojená se zásahem do osobní svobody kárný soud dlouhodobě hodnotí jako velmi závažná, neboť právo na osobní svobodu je jedno z nejdůležitějších základních práv (např. rozhodnutí kárného soudu ze dne 10. 6. 2019 čj. 11 Kss 1/2019-87, ve věci *Fialová*, ze dne 27. 4. 2010 čj. 12 Ksz 5/2009-74, ve věci *Soukup*, ze dne 14. 4. 2010 čj. 13 Kss 9/2009-88, ve věci *Němcová*, ze dne 5. 12. 2011 čj. 11 Kss 7/2011-51, ve věci *Rossi*, či ze dne 18. 3. 2015 čj. 13 Kss 7/2014-33, ve věci *Pěchotová*). Rozhodovací praxe kárného soudu je navíc vystavěna převážně na případech, kdy soudce (státní zástupce) některou svou povinnost opomenul (např. rozhodnout o trvání vazby), čímž došlo k delšímu omezení osobní svobody, než mělo (typicky tzv. přesezení vazby). Oproti tomu v současné věci vyplynulo, že v důsledku porušení práva obviněného na obhajobu bylo nezákonným již samotné rozhodnutí kárně obviněného o vzetí do vazby. Kárně obviněný jednal excesivně v rozporu se zákonem (§ 36 odst. 3 trestního řádu), potažmo v rozporu s právem na obhajobu s následkem nezanedbatelného porušení práva na osobní svobodu. Nezákonnost postupu kárně obviněného zde shledal (a podrobně osvětlil) Krajský soud v Ústí nad Labem v usnesení ze dne 14. 9. 2023, čj. 7 To 277/2023-37, jímž propustil obviněného z vazby. V této souvislosti kárný soud považuje za nutné především zdůraznit nejen to, že nevyrozumění obhájce obviněného bylo v dané věci patrné již z návrhu na vzetí do vazby, ale především skutečnost (jak zdůrazňuje i krajský soud v odkazovaném usnesení), že nebyly dány důvody pro rozhodnutí téměř bezprostředně po doručení návrhu na vzetí do vazby soudu (lhůta končila až dne 30. 7. 2023 v 16:12 hodin).

Kárný soud má tedy s ohledem na výše uvedené za to, že i jednání kárně obviněného uvedené pod bodem II. návrhu bylo natolik závažné, že dosáhlo intenzity kárného provinění.

III. Kárné opatření

[13] Kárný soud dle přiměřeného použití § 314r odst. 2 trestního řádu dohodu o vině a kárném opatření neschválí též v případě, že jsou druh a výše navrženého kárného opatření zjevně nepřiměřené závažnosti kárného provinění.

[14] Při úvaze o přiměřenosti sjednaného druhu a výměry kárného opatření vycházel kárný soud ze závěrů usnesení tohoto soudu ze dne 17. 1. 2019, čj. 13 Kss 5/2018-71, ve věci *Valebrach* (bod 15), podle něž aprobováním dohody o vině a kárném opatření nesmí být popřen smysl a účel kárného řízení. Zároveň měl soud na zřeteli, že z povahy věci bývá výsledkem dohody pro kárně obviněného příznivější kárné opatření, než jaké by zpravidla přicházelo v úvahu při ukládání kárného opatření po provedeném dokazování. Jinak řečeno, sama okolnost uzavření dohody představuje intenzivní polehčující okolnost, jež se projeví v tom, že kárný soud dohodu neschválí, pouze pokud je dohodnuté kárné opatření zjevně (výrazně) nepřiměřené, nikoli jen nepřiměřené. Jinak by z pohledu kárně obviněného ztrácelo smysl o uzavření dohody usilovat a kárný senát by se stával pravidelně aktivistickým účastníkem vyjednávání, což jde proti smyslu a účelu institutu dohody (rozhodnutí ze dne 1. 6. 2020, čj. 11 Kss 2/2020-88, ve věci *Novák*, nebo ze dne 18. 1. 2021 čj. 11 Kss 7/2020-42, ve věci *Šemík*).

[15] Sjednané kárné opatření v nynější věci, tedy snížení platu o 15 % na dobu 6 měsíců, je sankcí, jejíž uložení v kárném řízení zákon umožňuje (§ 88 odst. 1 písm. b) zákona o soudech a soudcích] a nelze je považovat za zjevně nepřiměřené.

[16] Při hodnocení přiměřenosti sjednaného kárného opatření kárný soud předně přihlédl ke srovnání s kárnými opatřeními ukládanými za rámcově srovnatelná kárná provinění týkající se nezákonného omezení osobní svobody v důsledku rozhodnutí soudce, což je v případě kárně obviněného v nyní projednávané věci nepochybně nutno vnímat jako kárné provinění závažnější (viz např. rozhodnutí kárného soudu ze dne 19. 4. 2023, čj. 13 Kss 6/2022-47, ve věci *Humeni*, či ze dne 2. 12. 2020, čj. 16 Kss 4/2020-55, ve věci *Kacafírek*, aktuálně např. rozhodnutí ze dne 27. 3. 2024, čj. 13 Kss 5/2023-27, ve věci *Müllerová*). V tomto ohledu se sjednané kárné opatření – i s přihlédnutím k dalšímu kárnému provinění v podobě průtahů – předchází praxi tohoto soudu nijak nevymyká.

[17] Dále kárný soud zohlednil především to, že soudce dosud nebyl kárně postižen a ani mu nebyla uložena výtka ve smyslu § 88a zákona o soudech a soudcích (což ověřil z předloženého osobního spisu). Jedná se tedy o výjimečné vybočení z jeho dosud bezproblémového výkonu funkce. Soudcovská rada Okresního soudu v Chomutově jej odborně i lidsky hodnotí vysoce pozitivně a odvolací senáty Krajského soudu v Ústí nad Labem nemají k jeho soudcovské činnosti žádné negativní poznatky, kvalita jeho rozhodovací činnosti podle nich nevybočuje ze standardu ostatních soudců téhož i ostatních okresních soudů, resp. lze jej zařadit do „lepšího průměru“ (jak plyne ze stanovisek, které si kárný soud též vyžádal). Stejně tak kárný soud přihlédl též k ochotě soudce jednat o dohodě o vině a kárném opatření (k dohodě jako intenzivní polehčující okolnosti viz výše), stejně tak jako k navrhovatelem zmiňovanému zlepšení, jde-li o počet neskončených věcí kárně

obviněného. Za přitěžující okolnosti pak lze považovat nejen shora vymezenou vyšší délku průtahů, ale též dobu trvání nezákonné vazby. V této souvislosti pak kárný soud nemohl odhlédnout ani od postoji kárně obviněného k jednání uvedenému pod bodem II., který (přes souhlas kárně obviněného s předloženou dohodou) nelze považovat za jeho dostatečnou sebereflexi.

[18] Kárný soud s ohledem na výše uvedené shrnuje, že dohoda o vině a kárném opatření uzavřená mezi navrhovatelem a soudce vyhovuje zákonným požadavkům. Kárný soud proto dohodu schválil a v souladu s ní rozhodl o vině a kárném opatření, přičemž znění dohody toliko formálně upravil (srov. rozhodnutí kárného soudu ze dne 16. 5. 2022, čj. 11 Kss 7/2021-147, ve věci *Blažek*, bod 49).

P o u č e n í: Odvolání proti tomuto rozhodnutí **n e n í** přípustné.

V Brně dne 22. května 2024

JUDr. Milan Podhrázký, Ph.D.
předseda kárného senátu